

Remco Campert, *Dagboek van een poes*. Amsterdam: De Bezige Bij, 2012, 15.

Een staart komt vaak van pas. Ik kan er vaasjes met bloemen mee van tafel vegen. Ik kan hem dik maken als iets me niet bevalt. Ik kan hem om mijn lichaam heen slaan als ik rust.

De staart is ook een bron van vreugde. Mocht de lust tot spelen over me komen, dan is er altijd mijn staart om achteraan te zitten. Als een dolle tol ik in de rondte en krijg hem nooit te pakken, maar dat is ook niet de bedoeling. Het is tenslotte geen muis.